

POSTANOWIENIE

P., dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariusz Tomaszewski

Sędziowie: SSA Grzegorz Nowak (spr.)

SSA Jarema Sawiński

Protokolant: st. sekr. sąd. M. Z.

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Zbigniewa Frankowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **D. J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie XVI K 146/15

przedłużające czas trwania tymczasowego aresztowania do dnia 10 kwietnia 2016 r.

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n a w i a

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że **uchylić** środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, którego stasowanie przedłużono wobec oskarżonego **D. J.**, syna Z. i A., urodzonego (...) w Ś..

UZASADNIENIE

D. J. został oskarżony o rozbój z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci tłuczka do mięsa, polegający na uderzaniu pokrzywdzonej tym tłuczkiem po głowie i zaborze mienia o wartości niespełna 200 zł, nadto zarzuca mu się posiadanie trzech porcji marihuany. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego wŚ. W.. z dnia 17.04.2015 r. w sprawie II Kp 112/15 zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, następnie przedłużany na mocy stosownych orzeczeń.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P.przedłużył po raz kolejny stosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 10 kwietnia 2016 r. W uzasadnieniu Sąd I instancji tylko wskazał na fakt nieprawomocnego orzeczenia wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności przez co grozi jemu surowa, przez co rodzi się domniemanie, że oskarżony może podejmować bezprawne działania mogące destabilizować prawidłowy tok postępowania, nadto zaakcentował brak przesłanki z art. 259 § 1 k.p.k. Jednocześnie wyrokiem z dnia 8 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości. Podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 258 § 2 k.p.k., art. 263 § 3 k.p.k., art. 257 § 1 k.p.k. i art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia, polegającą na uchyleniu tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia, polegającą

na uchyleniu tymczasowego aresztowania i zastosowaniu dozoru Policji, zakazu opuszczania kraju i poręczenia majątkowego (k. 785-788).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego zażalenie obrońcy oskarżonego okazało się zasadne.

Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić poglądu Sądu Okręgowego, że wobec oskarżonego zachodzi podstawa do uznania, iż grozi mu surowa kara w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., gdyż zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. brzmieniem tego przepisu, wobec oskarżonego, któremu zarzucono popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, albo którego sąd pierwszej instancji skazał na karę pozbawienia wolności wyższą niż 3 lata (podkreśl. SA), obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w § 1 art. 258 k.p.k., uzasadniające stosowanie środka zapobiegawczego, mogą wynikać także z surowości grożącej oskarżonemu kary. W konsekwencji w przypadku wymierzenia przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat brak możliwości wywodzenia istnienia grożącej mu surowej kary, a przy braku innych podstaw do stosowania tymczasowego aresztowania istniejącej po prostu zakaz ustawowy stosowania tego środka jeżeli orzeczona nieprawomocnie kara pozbawienia wolności nie przekracza 3 lat.

Wskazania wymaga, że wydając zaskarżone postanowienie, Sąd Okręgowy zastosował art. 258 § 2 k.p.k. w poprzednio obowiązującym brzmieniu, gdzie była mowa o wymierzeniu przez sąd pierwszej instancji kary pozbawienia wolności nie niższej niż 3 lata, co stanowiło rażące naruszenie ww. przepisu postępowania w brzmieniu aktualnie obowiązującym.

Mając na uwadze całokształt poczynionego wyводу, stwierdzić należało, iż w przypadku oskarżonego nie zaistniała przesłanka szczególna, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k., co powodowało, iż przedłużenie wobec niego tymczasowego aresztowania nie było zasadne. Nadto trzeba dodać, że wcześniej sąd meriti wypowiadając się o dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, po wplynięciu aktu oskarżenia, nigdy nie wskazywał innych podstaw prawnych stosowania tego środka zapobiegawczego jak możliwość orzeczenia surowej kary, w tym wynikającej z ustawowego zagrożenia zarzucanego mu przestępstwa z art. 280§2 k.k.

W tej sytuacji, Sąd odwoławczy nie podzielał stanowiska Sądu I instancji, zmienił zaskarżone postanowienie i orzekł o uchyleniu wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

J. S. M. G. N.

Pouczenie

Postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.